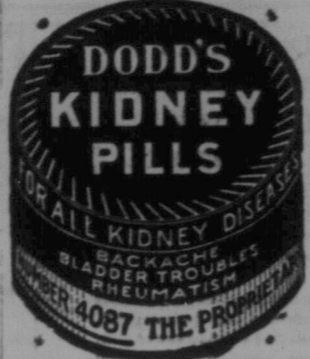

MYSTERIET MILTON.

Edgar Wallace.

Jag ville ha liten pratstund med er, herr doktor. — Är det något på tok, Maurice? — Frågade Mary ängsligt, då hon kom emot honom. — På tok? — Hans röst var lock och onaturlig, och ögonen oro underligt glasartade. På tok? Nej, ingenting är på tok — varför kulle det vara det? Vad kan väl vara på tok? — Wembury hotade mig sannerligen! — Hans ton hade förändrats, och han var nu pompös som vanligt. — En simpel detektiv hotade mig, en medlem av advokatsföreningen! — A nej Maurice... inte hotade Alan? Han nickade gravitetiskt och ämnade meddela henne hotelsets inneboend, men så hejjade han sig. Till och med i sin nuvarande exalterade stämning hade han ingen lust att tala om Gwenda Milton. — Jag faste mig naturligtvis inte vid det. Man är van att handskas med sådant där folk. Aprorä, Mary, jag har hört mig för och kommit underfund med att Johnny inte var inblandad i upploppet i fångelse. — Hon var så tacksam för denna underrettelse att hon icke ett ögonblick ställde dess äkthet i fråga. Mary visste ej att Scotland Yard var lika okunnigt om vad som hänt som Jordbruksministeriet. Men då Maurice var under giftets inflytande ljög han för nöjet att lugna det var ett av sjukdomens symptom. — Nej, han hade ingenting med braket att göra. Det var en man som hette — jag har glömt namnet, men det gör detsamma — som var ledare. Och så, lilla vän, har jag tänkt på det där inbrottet hos er. — Han vände halvt sitt ansikte mot henne; giftet hade förvandlat honom: han var den gamle pratamme, gudmodige och sorglöse Meister som hon kände. — Ni kan inte få stanna längre i Malpas Mansions, det tillåter jag inte, Johnny skulle aldrig förlåta mig, om det hände er något. — Men vart kan jag ta vägen, Maurice? — Ni skall flytta hem till mig. Jag skall låta ställa det där rummet i ordning och sätta in nya elektriska lampor. Ni kan få en flicka till att passa upp på er. — Hon skakade redan på huvudet. — Det är omöjligt, sade hon lugnt. Jag är inte alls skrämd av inbrottet, och jag är alldeles säker på att ingen ville mig något ont. Jag stannar i Malpas Mansions, och om jag blir för nervös flyttar jag till ett pensionat. — Men, kära Mary... ivrade han. — Det är mitt fasta beslut, sade hon, och han måste resignera. — Som ni vill, naturligtvis förelär jag er inte att komma till mitt utfrkärshem utan att ordna om mitt hushåll efter de nya förhållandena, men om ni har så mycket emot att hedra mitt anspråkslösa hem, så gör för alla del som ni vill. — De nalkades New Cross vaknade han ur den slapphet, som kommit över honom, och sade: — Jag undrar vem som nu ligger på pinbanken. — Hon förstod först ej vad han menade. — Menar ni Scotland Yard? — Han nickade. — Jag skulle vilja ge ut mycket pengar, sade han, för att få veta vad som tilldrar sig i rummet C2 just nu och vem den olycklige är som nu står inför inkvisitorerna. —

— Jag ville ha liten pratstund med er, herr doktor. — Är det något på tok, Maurice? — Frågade Mary ängsligt, då hon kom emot honom. — På tok? — Hans röst var lock och onaturlig, och ögonen oro underligt glasartade. På tok? Nej, ingenting är på tok — varför kulle det vara det? Vad kan väl vara på tok? — Wembury hotade mig sannerligen! — Hans ton hade förändrats, och han var nu pompös som vanligt. — En simpel detektiv hotade mig, en medlem av advokatsföreningen! — A nej Maurice... inte hotade Alan? Han nickade gravitetiskt och ämnade meddela henne hotelsets inneboend, men så hejjade han sig. Till och med i sin nuvarande exalterade stämning hade han ingen lust att tala om Gwenda Milton. — Jag faste mig naturligtvis inte vid det. Man är van att handskas med sådant där folk. Aprorä, Mary, jag har hört mig för och kommit underfund med att Johnny inte var inblandad i upploppet i fångelse. — Hon var så tacksam för denna underrettelse att hon icke ett ögonblick ställde dess äkthet i fråga. Mary visste ej att Scotland Yard var lika okunnigt om vad som hänt som Jordbruksministeriet. Men då Maurice var under giftets inflytande ljög han för nöjet att lugna det var ett av sjukdomens symptom. — Nej, han hade ingenting med braket att göra. Det var en man som hette — jag har glömt namnet, men det gör detsamma — som var ledare. Och så, lilla vän, har jag tänkt på det där inbrottet hos er. — Han vände halvt sitt ansikte mot henne; giftet hade förvandlat honom: han var den gamle pratamme, gudmodige och sorglöse Meister som hon kände. — Ni kan inte få stanna längre i Malpas Mansions, det tillåter jag inte, Johnny skulle aldrig förlåta mig, om det hände er något. — Men vart kan jag ta vägen, Maurice? — Ni skall flytta hem till mig. Jag skall låta ställa det där rummet i ordning och sätta in nya elektriska lampor. Ni kan få en flicka till att passa upp på er. — Hon skakade redan på huvudet. — Det är omöjligt, sade hon lugnt. Jag är inte alls skrämd av inbrottet, och jag är alldeles säker på att ingen ville mig något ont. Jag stannar i Malpas Mansions, och om jag blir för nervös flyttar jag till ett pensionat. — Men, kära Mary... ivrade han. — Det är mitt fasta beslut, sade hon, och han måste resignera. — Som ni vill, naturligtvis förelär jag er inte att komma till mitt utfrkärshem utan att ordna om mitt hushåll efter de nya förhållandena, men om ni har så mycket emot att hedra mitt anspråkslösa hem, så gör för alla del som ni vill. — De nalkades New Cross vaknade han ur den slapphet, som kommit över honom, och sade: — Jag undrar vem som nu ligger på pinbanken. — Hon förstod först ej vad han menade. — Menar ni Scotland Yard? — Han nickade. — Jag skulle vilja ge ut mycket pengar, sade han, för att få veta vad som tilldrar sig i rummet C2 just nu och vem den olycklige är som nu står inför inkvisitorerna. —

De underbara medicinska ingredienser som återfinnas i Gin Pills verka direkt på njurarna, rena urinen, hela och rensa de inflammerade delarna, stärker blodet och giver det ny kraft samt giver patienten fullständig bot för alla slags urinlidande och blodsjukdomar. 50 cts. ask hos apotekarna.

Ålskvarde vicekommisariern kunde kallas "inkvisitor". Överste Walford var för tillfället mycket meddelsam, och den gamle doktor hörde på, i det han rullade en av sina otaliga cigaretter, tydligen ej särskilt intresserad av föredraget.

Lomond hade många angenäma egenskaper, och han hade rensens bistra humor. Pigg och snabbtänkt adagalade han — självsäkerheten hos en man som är så herre över sitt särskilda fack att han kan tillåta sig att göra narr av sig själv och sitt vetande. Hans sätt mot kommissariern var endast ställvis respektfullt som det visade hansyn för en äldre man, men som ändå var hans jämlike.

Han stannade vid dörren. — Jag står väl inte? — Stig på, doktor, smalog kommissariern. — Stackars Pridoux! — Han skakade melankoliskt på huvudet. — Det strider mot mitt samvete att skicka en karl att hängas i en forstad. Det var en viss värdighet över Xewgate och det gav historiskt anseende att ha blivit hängd i Tyburn. Jag önskar att jag inte vore så hemma i kriminologi. Har ni lagt märke till Wembury oron, sir? — Han pekade på den förslagne Wembury oron som om han föresat en märkvärdighet. — Ett typiskt brottslösor! Tillsammans med den prognostiskt utskjutande käken tyder det på mordna. Har ni någonsin begått ett mord?

— Inte än, sade Alan. — Lomond rullade sin cigarett färdig, och kommissariern, som tåligt väntat på att denna operation skulle sluta, sade: — Om ett kvinns, sade Lomond utan att se upp. — Hur tusan kan ni gissa det? frågade Walford överraskad. — Jag gissade det inte, jag visste det. Ser ni, ni är radios... det är de flesta människor. Och jag är kolossal mottagig. Telepatisk. Det är ett av de animaliska element jag har kvar.

Bliss hörde på och smalog hänfullt. — Anima! brummade han. Jag trdde att telepati var ett bevis på intelligens. Det sägs i Amerika. — I Amerika säga de så mycket som de inte mena. Telepati är animal instinkt som intellektet har förkovrat. Vad ville ni att jag skulle göra aprorä den där damen? — Jag vill att ni skall ta reda på något om hennes man sade Walford och doktorns ögon glittrade. — Vet hon något? Veta hustrun något om sina män? — Jag är inte säker på att han är hennes man, sade Bliss. — Den gamle mannen fnittrade. — Ja, då —! Hon vet mycket, om han är en annans man. Vem är hon? —

Kommissariern vände sig till Doktor Lomond kunde lika litet kallas "den olycklige" som den —

— Cora Ann Milton, född Barford. Lomond såg påsligt upp. — Barford — Cora Ann? Coa Ann! Det var ett eget sammanträffande. — Jag hörde mycket talas om en Cora Ann för några månader sedan, sade doktor n och tänkte sin slankiga cigarr tt. — Ni vill mig väl inrent sig, sir? sade Bliss. Jag har älskat flig: att utträtta. — Han gick till dörren. Här, doktor, är ett jobb som just passar för er. En man med er visdom borde kunna ta fast honom om en vecka. — Det vet jag inte, sade doktor n som rökte helt lugnt, och hans gnagande skritt följde Bliss ut i korridoren. — Och nu skulle Lomond höra vad polisen visste om Kameleonten. Kommissariern öppnade ett konvolut med personalia. — Den där mannens historia är högst egendomlig och kommer att intressera er som antropolog. Först och främst har han aldrig varit i våra händer. Han är en mördare. Såvitt vi veta har han aldrig förtjänat en penny på de mord vi misstänka honom för. Vi veta nästan säkert att han under kriget var officer vid flygkåren — ensam med bara en vän en yngling som sedan blev arkebuserad med anledning av en illa grundad beskyllning för feighet, som hans överste, Chaffers-Hisman, riktade mot honom. — Tre månader efter krigets slut blev Chaffers-Wi-man mördad. Vi misstänka, ja vi äro säkra på, att mördaren var Kameleonten, som hade försvunnit genast efter vapenstillståndets undertecknande — han väntade ej ens på att få ut sin gratifikation. — Då var han inte skotte, inföll Lomond. — Han hade avböjt alla medaljer som erbjöds honom, förtör Walford. Han blev aldrig fotografierad i någon regemangrupp. Vi ha endast ett porträtt av honom, ritat av en stewardess på en ångbåt som gick mellan Seattle och Vancouver. Det var på den båten som Milton gifte sig. — Gifte sig? — Walford förklarade. — Det fanns en flicka ombord, som rynt undan den amerikanska polisen; hon hade skjutit en man som hade förolämpat henne på en tvevdyg dansökel i Seattle. Hon måste ha anförtrött Milton att hon skulle bli arresterad då hon kom till Vancouver, ty han overtalade en präst ombord att vigga dem. Hon blev brittisk undersått och kunde trotsa utlämningslagen. Det var en daraktig handling a la don Quijote han begick. — Lomonds ögon glittrade. — Da måste han vara skotte. Ar han verkligen en sådan skräckinjagande person? — Om folk visste att den minnen är i England, skulle det bli panik, sade översten. Han mördade alldeles säkert Oberzhon, som förestod en sydamerikansk agentur av högst osnygg karaktär. Han mördade procentaren Attaman. Meister bodde i samma hus, da mordet begicks. Varje mord har försiggått metodiskt. Han lämnade sin syster i Meisters vård, da han måste rymma ur landet för Attamanhistoriens skull. Han visste inte att Meister gav oss upplysningar om vad han tog sig till. Och som Meister är ett sådant kadaver... Han ryckte på axlarna. — Vet Kameleonten det? — Lomond flyttade sin stol närmare pulpen. — Det här är ju intressant. — Vi veta att han var i Australien för åtta månader sedan. Nu ha vi hört att han är i England, och är han det, har han endast kommit tillbaka i ett syfte: att hålla en uppställning med Meister på sitt eget sätt. Meister var hans advokat, och han rände alltid omkring med Gwenda Milton. — Ni säger att ni har ett porträtt av honom? —

— Cora Ann Milton, född Barford. Lomond såg påsligt upp. — Barford — Cora Ann? Coa Ann! Det var ett eget sammanträffande. — Jag hörde mycket talas om en Cora Ann för några månader sedan, sade doktor n och tänkte sin slankiga cigarr tt. — Ni vill mig väl inrent sig, sir? sade Bliss. Jag har älskat flig: att utträtta. — Han gick till dörren. Här, doktor, är ett jobb som just passar för er. En man med er visdom borde kunna ta fast honom om en vecka. — Det vet jag inte, sade doktor n som rökte helt lugnt, och hans gnagande skritt följde Bliss ut i korridoren. — Och nu skulle Lomond höra vad polisen visste om Kameleonten. Kommissariern öppnade ett konvolut med personalia. — Den där mannens historia är högst egendomlig och kommer att intressera er som antropolog. Först och främst har han aldrig varit i våra händer. Han är en mördare. Såvitt vi veta har han aldrig förtjänat en penny på de mord vi misstänka honom för. Vi veta nästan säkert att han under kriget var officer vid flygkåren — ensam med bara en vän en yngling som sedan blev arkebuserad med anledning av en illa grundad beskyllning för feighet, som hans överste, Chaffers-Hisman, riktade mot honom. — Tre månader efter krigets slut blev Chaffers-Wi-man mördad. Vi misstänka, ja vi äro säkra på, att mördaren var Kameleonten, som hade försvunnit genast efter vapenstillståndets undertecknande — han väntade ej ens på att få ut sin gratifikation. — Då var han inte skotte, inföll Lomond. — Han hade avböjt alla medaljer som erbjöds honom, förtör Walford. Han blev aldrig fotografierad i någon regemangrupp. Vi ha endast ett porträtt av honom, ritat av en stewardess på en ångbåt som gick mellan Seattle och Vancouver. Det var på den båten som Milton gifte sig. — Gifte sig? — Walford förklarade. — Det fanns en flicka ombord, som rynt undan den amerikanska polisen; hon hade skjutit en man som hade förolämpat henne på en tvevdyg dansökel i Seattle. Hon måste ha anförtrött Milton att hon skulle bli arresterad då hon kom till Vancouver, ty han overtalade en präst ombord att vigga dem. Hon blev brittisk undersått och kunde trotsa utlämningslagen. Det var en daraktig handling a la don Quijote han begick. — Lomonds ögon glittrade. — Da måste han vara skotte. Ar han verkligen en sådan skräckinjagande person? — Om folk visste att den minnen är i England, skulle det bli panik, sade översten. Han mördade alldeles säkert Oberzhon, som förestod en sydamerikansk agentur av högst osnygg karaktär. Han mördade procentaren Attaman. Meister bodde i samma hus, da mordet begicks. Varje mord har försiggått metodiskt. Han lämnade sin syster i Meisters vård, da han måste rymma ur landet för Attamanhistoriens skull. Han visste inte att Meister gav oss upplysningar om vad han tog sig till. Och som Meister är ett sådant kadaver... Han ryckte på axlarna. — Vet Kameleonten det? — Lomond flyttade sin stol närmare pulpen. — Det här är ju intressant. — Vi veta att han var i Australien för åtta månader sedan. Nu ha vi hört att han är i England, och är han det, har han endast kommit tillbaka i ett syfte: att hålla en uppställning med Meister på sitt eget sätt. Meister var hans advokat, och han rände alltid omkring med Gwenda Milton. — Ni säger att ni har ett porträtt av honom? —

— Cora Ann Milton, född Barford. Lomond såg påsligt upp. — Barford — Cora Ann? Coa Ann! Det var ett eget sammanträffande. — Jag hörde mycket talas om en Cora Ann för några månader sedan, sade doktor n och tänkte sin slankiga cigarr tt. — Ni vill mig väl inrent sig, sir? sade Bliss. Jag har älskat flig: att utträtta. — Han gick till dörren. Här, doktor, är ett jobb som just passar för er. En man med er visdom borde kunna ta fast honom om en vecka. — Det vet jag inte, sade doktor n som rökte helt lugnt, och hans gnagande skritt följde Bliss ut i korridoren. — Och nu skulle Lomond höra vad polisen visste om Kameleonten. Kommissariern öppnade ett konvolut med personalia. — Den där mannens historia är högst egendomlig och kommer att intressera er som antropolog. Först och främst har han aldrig varit i våra händer. Han är en mördare. Såvitt vi veta har han aldrig förtjänat en penny på de mord vi misstänka honom för. Vi veta nästan säkert att han under kriget var officer vid flygkåren — ensam med bara en vän en yngling som sedan blev arkebuserad med anledning av en illa grundad beskyllning för feighet, som hans överste, Chaffers-Hisman, riktade mot honom. — Tre månader efter krigets slut blev Chaffers-Wi-man mördad. Vi misstänka, ja vi äro säkra på, att mördaren var Kameleonten, som hade försvunnit genast efter vapenstillståndets undertecknande — han väntade ej ens på att få ut sin gratifikation. — Då var han inte skotte, inföll Lomond. — Han hade avböjt alla medaljer som erbjöds honom, förtör Walford. Han blev aldrig fotografierad i någon regemangrupp. Vi ha endast ett porträtt av honom, ritat av en stewardess på en ångbåt som gick mellan Seattle och Vancouver. Det var på den båten som Milton gifte sig. — Gifte sig? — Walford förklarade. — Det fanns en flicka ombord, som rynt undan den amerikanska polisen; hon hade skjutit en man som hade förolämpat henne på en tvevdyg dansökel i Seattle. Hon måste ha anförtrött Milton att hon skulle bli arresterad då hon kom till Vancouver, ty han overtalade en präst ombord att vigga dem. Hon blev brittisk undersått och kunde trotsa utlämningslagen. Det var en daraktig handling a la don Quijote han begick. — Lomonds ögon glittrade. — Da måste han vara skotte. Ar han verkligen en sådan skräckinjagande person? — Om folk visste att den minnen är i England, skulle det bli panik, sade översten. Han mördade alldeles säkert Oberzhon, som förestod en sydamerikansk agentur av högst osnygg karaktär. Han mördade procentaren Attaman. Meister bodde i samma hus, da mordet begicks. Varje mord har försiggått metodiskt. Han lämnade sin syster i Meisters vård, da han måste rymma ur landet för Attamanhistoriens skull. Han visste inte att Meister gav oss upplysningar om vad han tog sig till. Och som Meister är ett sådant kadaver... Han ryckte på axlarna. — Vet Kameleonten det? — Lomond flyttade sin stol närmare pulpen. — Det här är ju intressant. — Vi veta att han var i Australien för åtta månader sedan. Nu ha vi hört att han är i England, och är han det, har han endast kommit tillbaka i ett syfte: att hålla en uppställning med Meister på sitt eget sätt. Meister var hans advokat, och han rände alltid omkring med Gwenda Milton. — Ni säger att ni har ett porträtt av honom? —

— Cora Ann Milton, född Barford. Lomond såg påsligt upp. — Barford — Cora Ann? Coa Ann! Det var ett eget sammanträffande. — Jag hörde mycket talas om en Cora Ann för några månader sedan, sade doktor n och tänkte sin slankiga cigarr tt. — Ni vill mig väl inrent sig, sir? sade Bliss. Jag har älskat flig: att utträtta. — Han gick till dörren. Här, doktor, är ett jobb som just passar för er. En man med er visdom borde kunna ta fast honom om en vecka. — Det vet jag inte, sade doktor n som rökte helt lugnt, och hans gnagande skritt följde Bliss ut i korridoren. — Och nu skulle Lomond höra vad polisen visste om Kameleonten. Kommissariern öppnade ett konvolut med personalia. — Den där mannens historia är högst egendomlig och kommer att intressera er som antropolog. Först och främst har han aldrig varit i våra händer. Han är en mördare. Såvitt vi veta har han aldrig förtjänat en penny på de mord vi misstänka honom för. Vi veta nästan säkert att han under kriget var officer vid flygkåren — ensam med bara en vän en yngling som sedan blev arkebuserad med anledning av en illa grundad beskyllning för feighet, som hans överste, Chaffers-Hisman, riktade mot honom. — Tre månader efter krigets slut blev Chaffers-Wi-man mördad. Vi misstänka, ja vi äro säkra på, att mördaren var Kameleonten, som hade försvunnit genast efter vapenstillståndets undertecknande — han väntade ej ens på att få ut sin gratifikation. — Då var han inte skotte, inföll Lomond. — Han hade avböjt alla medaljer som erbjöds honom, förtör Walford. Han blev aldrig fotografierad i någon regemangrupp. Vi ha endast ett porträtt av honom, ritat av en stewardess på en ångbåt som gick mellan Seattle och Vancouver. Det var på den båten som Milton gifte sig. — Gifte sig? — Walford förklarade. — Det fanns en flicka ombord, som rynt undan den amerikanska polisen; hon hade skjutit en man som hade förolämpat henne på en tvevdyg dansökel i Seattle. Hon måste ha anförtrött Milton att hon skulle bli arresterad då hon kom till Vancouver, ty han overtalade en präst ombord att vigga dem. Hon blev brittisk undersått och kunde trotsa utlämningslagen. Det var en daraktig handling a la don Quijote han begick. — Lomonds ögon glittrade. — Da måste han vara skotte. Ar han verkligen en sådan skräckinjagande person? — Om folk visste att den minnen är i England, skulle det bli panik, sade översten. Han mördade alldeles säkert Oberzhon, som förestod en sydamerikansk agentur av högst osnygg karaktär. Han mördade procentaren Attaman. Meister bodde i samma hus, da mordet begicks. Varje mord har försiggått metodiskt. Han lämnade sin syster i Meisters vård, da han måste rymma ur landet för Attamanhistoriens skull. Han visste inte att Meister gav oss upplysningar om vad han tog sig till. Och som Meister är ett sådant kadaver... Han ryckte på axlarna. — Vet Kameleonten det? — Lomond flyttade sin stol närmare pulpen. — Det här är ju intressant. — Vi veta att han var i Australien för åtta månader sedan. Nu ha vi hört att han är i England, och är han det, har han endast kommit tillbaka i ett syfte: att hålla en uppställning med Meister på sitt eget sätt. Meister var hans advokat, och han rände alltid omkring med Gwenda Milton. — Ni säger att ni har ett porträtt av honom? —

— Cora Ann Milton, född Barford. Lomond såg påsligt upp. — Barford — Cora Ann? Coa Ann! Det var ett eget sammanträffande. — Jag hörde mycket talas om en Cora Ann för några månader sedan, sade doktor n och tänkte sin slankiga cigarr tt. — Ni vill mig väl inrent sig, sir? sade Bliss. Jag har älskat flig: att utträtta. — Han gick till dörren. Här, doktor, är ett jobb som just passar för er. En man med er visdom borde kunna ta fast honom om en vecka. — Det vet jag inte, sade doktor n som rökte helt lugnt, och hans gnagande skritt följde Bliss ut i korridoren. — Och nu skulle Lomond höra vad polisen visste om Kameleonten. Kommissariern öppnade ett konvolut med personalia. — Den där mannens historia är högst egendomlig och kommer att intressera er som antropolog. Först och främst har han aldrig varit i våra händer. Han är en mördare. Såvitt vi veta har han aldrig förtjänat en penny på de mord vi misstänka honom för. Vi veta nästan säkert att han under kriget var officer vid flygkåren — ensam med bara en vän en yngling som sedan blev arkebuserad med anledning av en illa grundad beskyllning för feighet, som hans överste, Chaffers-Hisman, riktade mot honom. — Tre månader efter krigets slut blev Chaffers-Wi-man mördad. Vi misstänka, ja vi äro säkra på, att mördaren var Kameleonten, som hade försvunnit genast efter vapenstillståndets undertecknande — han väntade ej ens på att få ut sin gratifikation. — Då var han inte skotte, inföll Lomond. — Han hade avböjt alla medaljer som erbjöds honom, förtör Walford. Han blev aldrig fotografierad i någon regemangrupp. Vi ha endast ett porträtt av honom, ritat av en stewardess på en ångbåt som gick mellan Seattle och Vancouver. Det var på den båten som Milton gifte sig. — Gifte sig? — Walford förklarade. — Det fanns en flicka ombord, som rynt undan den amerikanska polisen; hon hade skjutit en man som hade förolämpat henne på en tvevdyg dansökel i Seattle. Hon måste ha anförtrött Milton att hon skulle bli arresterad då hon kom till Vancouver, ty han overtalade en präst ombord att vigga dem. Hon blev brittisk undersått och kunde trotsa utlämningslagen. Det var en daraktig handling a la don Quijote han begick. — Lomonds ögon glittrade. — Da måste han vara skotte. Ar han verkligen en sådan skräckinjagande person? — Om folk visste att den minnen är i England, skulle det bli panik, sade översten. Han mördade alldeles säkert Oberzhon, som förestod en sydamerikansk agentur av högst osnygg karaktär. Han mördade procentaren Attaman. Meister bodde i samma hus, da mordet begicks. Varje mord har försiggått metodiskt. Han lämnade sin syster i Meisters vård, da han måste rymma ur landet för Attamanhistoriens skull. Han visste inte att Meister gav oss upplysningar om vad han tog sig till. Och som Meister är ett sådant kadaver... Han ryckte på axlarna. — Vet Kameleonten det? — Lomond flyttade sin stol närmare pulpen. — Det här är ju intressant. — Vi veta att han var i Australien för åtta månader sedan. Nu ha vi hört att han är i England, och är han det, har han endast kommit tillbaka i ett syfte: att hålla en uppställning med Meister på sitt eget sätt. Meister var hans advokat, och han rände alltid omkring med Gwenda Milton. — Ni säger att ni har ett porträtt av honom? —

— Cora Ann Milton, född Barford. Lomond såg påsligt upp. — Barford — Cora Ann? Coa Ann! Det var ett eget sammanträffande. — Jag hörde mycket talas om en Cora Ann för några månader sedan, sade doktor n och tänkte sin slankiga cigarr tt. — Ni vill mig väl inrent sig, sir? sade Bliss. Jag har älskat flig: att utträtta. — Han gick till dörren. Här, doktor, är ett jobb som just passar för er. En man med er visdom borde kunna ta fast honom om en vecka. — Det vet jag inte, sade doktor n som rökte helt lugnt, och hans gnagande skritt följde Bliss ut i korridoren. — Och nu skulle Lomond höra vad polisen visste om Kameleonten. Kommissariern öppnade ett konvolut med personalia. — Den där mannens historia är högst egendomlig och kommer att intressera er som antropolog. Först och främst har han aldrig varit i våra händer. Han är en mördare. Såvitt vi veta har han aldrig förtjänat en penny på de mord vi misstänka honom för. Vi veta nästan säkert att han under kriget var officer vid flygkåren — ensam med bara en vän en yngling som sedan blev arkebuserad med anledning av en illa grundad beskyllning för feighet, som hans överste, Chaffers-Hisman, riktade mot honom. — Tre månader efter krigets slut blev Chaffers-Wi-man mördad. Vi misstänka, ja vi äro säkra på, att mördaren var Kameleonten, som hade försvunnit genast efter vapenstillståndets undertecknande — han väntade ej ens på att få ut sin gratifikation. — Då var han inte skotte, inföll Lomond. — Han hade avböjt alla medaljer som erbjöds honom, förtör Walford. Han blev aldrig fotografierad i någon regemangrupp. Vi ha endast ett porträtt av honom, ritat av en stewardess på en ångbåt som gick mellan Seattle och Vancouver. Det var på den båten som Milton gifte sig. — Gifte sig? — Walford förklarade. — Det fanns en flicka ombord, som rynt undan den amerikanska polisen; hon hade skjutit en man som hade förolämpat henne på en tvevdyg dansökel i Seattle. Hon måste ha anförtrött Milton att hon skulle bli arresterad då hon kom till Vancouver, ty han overtalade en präst ombord att vigga dem. Hon blev brittisk undersått och kunde trotsa utlämningslagen. Det var en daraktig handling a la don Quijote han begick. — Lomonds ögon glittrade. — Da måste han vara skotte. Ar han verkligen en sådan skräckinjagande person? — Om folk visste att den minnen är i England, skulle det bli panik, sade översten. Han mördade alldeles säkert Oberzhon, som förestod en sydamerikansk agentur av högst osnygg karaktär. Han mördade procentaren Attaman. Meister bodde i samma hus, da mordet begicks. Varje mord har försiggått metodiskt. Han lämnade sin syster i Meisters vård, da han måste rymma ur landet för Attamanhistoriens skull. Han visste inte att Meister gav oss upplysningar om vad han tog sig till. Och som Meister är ett sådant kadaver... Han ryckte på axlarna. — Vet Kameleonten det? — Lomond flyttade sin stol närmare pulpen. — Det här är ju intressant. — Vi veta att han var i Australien för åtta månader sedan. Nu ha vi hört att han är i England, och är han det, har han endast kommit tillbaka i ett syfte: att hålla en uppställning med Meister på sitt eget sätt. Meister var hans advokat, och han rände alltid omkring med Gwenda Milton. — Ni säger att ni har ett porträtt av honom? —

— Cora Ann Milton, född Barford. Lomond såg påsligt upp. — Barford — Cora Ann? Coa Ann! Det var ett eget sammanträffande. — Jag hörde mycket talas om en Cora Ann för några månader sedan, sade doktor n och tänkte sin slankiga cigarr tt. — Ni vill mig väl inrent sig, sir? sade Bliss. Jag har älskat flig: att utträtta. — Han gick till dörren. Här, doktor, är ett jobb som just passar för er. En man med er visdom borde kunna ta fast honom om en vecka. — Det vet jag inte, sade doktor n som rökte helt lugnt, och hans gnagande skritt följde Bliss ut i korridoren. — Och nu skulle Lomond höra vad polisen visste om Kameleonten. Kommissariern öppnade ett konvolut med personalia. — Den där mannens historia är högst egendomlig och kommer att intressera er som antropolog. Först och främst har han aldrig varit i våra händer. Han är en mördare. Såvitt vi veta har han aldrig förtjänat en penny på de mord vi misstänka honom för. Vi veta nästan säkert att han under kriget var officer vid flygkåren — ensam med bara en vän en yngling som sedan blev arkebuserad med anledning av en illa grundad beskyllning för feighet, som hans överste, Chaffers-Hisman, riktade mot honom. — Tre månader efter krigets slut blev Chaffers-Wi-man mördad. Vi misstänka, ja vi äro säkra på, att mördaren var Kameleonten, som hade försvunnit genast efter vapenstillståndets undertecknande — han väntade ej ens på att få ut sin gratifikation. — Då var han inte skotte, inföll Lomond. — Han hade avböjt alla medaljer som erbjöds honom, förtör Walford. Han blev aldrig fotografierad i någon regemangrupp. Vi ha endast ett porträtt av honom, ritat av en stewardess på en ångbåt som gick mellan Seattle och Vancouver. Det var på den båten som Milton gifte sig. — Gifte sig? — Walford förklarade. — Det fanns en flicka ombord, som rynt undan den amerikanska polisen; hon hade skjutit en man som hade förolämpat henne på en tvevdyg dansökel i Seattle. Hon måste ha anförtrött Milton att hon skulle bli arresterad då hon kom till Vancouver, ty han overtalade en präst ombord att vigga dem. Hon blev brittisk undersått och kunde trotsa utlämningslagen. Det var en daraktig handling a la don Quijote han begick. — Lomonds ögon glittrade. — Da måste han vara skotte. Ar han verkligen en sådan skräckinjagande person? — Om folk visste att den minnen är i England, skulle det bli panik, sade översten. Han mördade alldeles säkert Oberzhon, som förestod en sydamerikansk agentur av högst osnygg karaktär. Han mördade procentaren Attaman. Meister bodde i samma hus, da mordet begicks. Varje mord har försiggått metodiskt. Han lämnade sin syster i Meisters vård, da han måste rymma ur landet för Attamanhistoriens skull. Han visste inte att Meister gav oss upplysningar om vad han tog sig till. Och som Meister är ett sådant kadaver... Han ryckte på axlarna. — Vet Kameleonten det? — Lomond flyttade sin stol närmare pulpen. — Det här är ju intressant. — Vi veta att han var i Australien för åtta månader sedan. Nu ha vi hört att han är i England, och är han det, har han endast kommit tillbaka i ett syfte: att hålla en uppställning med Meister på sitt eget sätt. Meister var hans advokat, och han rände alltid omkring med Gwenda Milton. — Ni säger att ni har ett porträtt av honom? —

— Cora Ann Milton, född Barford. Lomond såg påsligt upp. — Barford — Cora Ann? Coa Ann! Det var ett eget sammanträffande. — Jag hörde mycket talas om en Cora Ann för några månader sedan, sade doktor n och tänkte sin slankiga cigarr tt. — Ni vill mig väl inrent sig, sir? sade Bliss. Jag har älskat flig: att utträtta. — Han gick till dörren. Här, doktor, är ett jobb som just passar för er. En man med er visdom borde kunna ta fast honom om en vecka. — Det vet jag inte, sade doktor n som rökte helt lugnt, och hans gnagande skritt följde Bliss ut i korridoren. — Och nu skulle Lomond höra vad polisen visste om Kameleonten. Kommissariern öppnade ett konvolut med personalia. — Den där mannens historia är högst egendomlig och kommer att intressera er som antropolog. Först och främst har han aldrig varit i våra händer. Han är en mördare. Såvitt vi veta har han aldrig förtjänat en penny på de mord vi misstänka honom för. Vi veta nästan säkert att han under kriget var officer vid flygkåren — ensam med bara en vän en yngling som sedan blev arkebuserad med anledning av en illa grundad beskyllning för feighet, som hans överste, Chaffers-Hisman, riktade mot honom. — Tre månader efter krigets slut blev Chaffers-Wi-man mördad. Vi misstänka, ja vi äro säkra på, att mördaren var Kameleonten, som hade försvunnit genast efter vapenstillståndets undertecknande — han väntade ej ens på att få ut sin gratifikation. — Då var han inte skotte, inföll Lomond. — Han hade avböjt alla medaljer som erbjöds honom, förtör Walford. Han blev aldrig fotografierad i någon regemangrupp. Vi ha endast ett porträtt av honom, ritat av en stewardess på en ångbåt som gick mellan Seattle och Vancouver. Det var på den båten som Milton gifte sig. — Gifte sig? — Walford förklarade. — Det fanns en flicka ombord, som rynt undan den amerikanska polisen; hon hade skjutit en man som hade förolämpat henne på en tvevdyg dansökel i Seattle. Hon måste ha anförtrött Milton att hon skulle bli arresterad då hon kom till Vancouver, ty han overtalade en präst ombord att vigga dem. Hon blev brittisk undersått och kunde trotsa utlämningslagen. Det var en daraktig handling a la don Quijote han begick. — Lomonds ögon glittrade. — Da måste han vara skotte. Ar han verkligen en sådan skräckinjagande person? — Om folk visste att den minnen är i England, skulle det bli panik, sade översten. Han mördade alldeles säkert Oberzhon, som förestod en sydamerikansk agentur av högst osnygg karaktär. Han mördade procentaren Attaman. Meister bodde i samma hus, da mordet begicks. Varje mord har försiggått metodiskt. Han lämnade sin syster i Meisters vård, da han måste rymma ur landet för Attamanhistoriens skull. Han visste inte att Meister gav oss upplysningar om vad han tog sig till. Och som Meister är ett sådant kadaver... Han ryckte på axlarna. — Vet Kameleonten det? — Lomond flyttade sin stol närmare pulpen. — Det här är ju intressant. — Vi veta att han var i Australien för åtta månader sedan. Nu ha vi hört att han är i England, och är han det, har han endast kommit tillbaka i ett syfte: att hålla en uppställning med Meister på sitt eget sätt. Meister var hans advokat, och han rände alltid omkring med Gwenda Milton. — Ni säger att ni har ett porträtt av honom? —

— Cora Ann Milton, född Barford. Lomond såg påsligt upp. — Barford — Cora Ann? Coa Ann! Det var ett eget sammanträffande. — Jag hörde mycket talas om en Cora Ann för några månader sedan, sade doktor n och tänkte sin slankiga cigarr tt. — Ni vill mig väl inrent sig, sir? sade Bliss. Jag har älskat flig: att utträtta. — Han gick till dörren. Här, doktor, är ett jobb som just passar för er. En man med er visdom borde kunna ta fast honom om en vecka. — Det vet jag inte, sade doktor n som rökte helt lugnt, och hans gnagande skritt följde Bliss ut i korridoren. — Och nu skulle Lomond höra vad polisen visste om Kameleonten. Kommissariern öppnade ett konvolut med personalia. — Den där mannens historia är högst egendomlig och kommer att intressera er som antropolog. Först och främst har han aldrig varit i våra händer. Han är en mördare. Såvitt vi veta har han aldrig förtjänat en penny på de mord vi misstänka honom för. Vi veta nästan säkert att han under kriget var officer vid flygkåren — ensam med bara en vän en yngling som sedan blev arkebuserad med anledning av en illa grundad beskyllning för feighet, som hans överste, Chaffers-Hisman, riktade mot honom. — Tre månader efter krigets slut blev Chaffers-Wi-man mördad. Vi misstänka, ja vi äro säkra på, att mördaren var Kameleonten, som hade försvunnit genast efter vapenstillståndets undertecknande — han väntade ej ens på att få ut sin gratifikation. — Då var han inte skotte, inföll Lomond. — Han hade avböjt alla medaljer som erbjöds honom, förtör Walford. Han blev aldrig fotografierad i någon regemangrupp. Vi ha endast ett porträtt av honom, ritat av en stewardess på en ångbåt som gick mellan Seattle och Vancouver. Det var på den båten som Milton gifte sig. — Gifte sig? — Walford förklarade. — Det fanns en flicka ombord, som rynt undan den amerikanska polisen; hon hade skjutit en man som hade förolämpat henne på en tvevdyg dansökel i Seattle. Hon måste ha anförtrött Milton att hon skulle bli arresterad då hon kom till Vancouver, ty han overtalade en präst ombord att vigga dem. Hon blev brittisk undersått och kunde trotsa utlämningslagen. Det var en daraktig handling a la don Quijote han begick. — Lomonds ögon glittrade. — Da måste han vara skotte. Ar han verkligen en sådan skräckinjagande person? — Om folk visste att den minnen är i England, skulle det bli panik, sade översten. Han mördade alldeles säkert Oberzhon, som förestod en sydamerikansk agentur av högst osnygg karaktär. Han mördade procentaren Attaman. Meister bodde i samma hus, da mordet begicks. Varje mord har försiggått metodiskt. Han lämnade sin syster i Meisters vård, da han måste rymma ur landet för Attamanhistoriens skull. Han visste inte att Meister gav oss upplysningar om vad han tog sig till. Och som Meister är ett sådant kadaver... Han ryckte på axlarna. — Vet Kameleonten det? — Lomond flyttade sin stol närmare pulpen. — Det här är ju intressant. — Vi veta att han var i Australien för åtta månader sedan. Nu ha vi hört att han är i England, och är han det, har han endast kommit tillbaka i ett syfte: att hålla en uppställning med Meister på sitt eget sätt. Meister var hans advokat, och han rände alltid omkring med Gwenda Milton. — Ni säger att ni har ett porträtt av honom? —

— Cora Ann Milton, född Barford. Lomond såg påsligt upp. — Barford — Cora Ann? Coa Ann! Det var ett eget sammanträffande. — Jag hörde mycket talas om en Cora Ann för några månader sedan, sade doktor n och tänkte sin slankiga cigarr tt. — Ni vill mig väl inrent sig, sir? sade Bliss. Jag har älskat flig: att utträtta. — Han gick till dörren. Här, doktor, är ett jobb som just passar för er. En man med er visdom borde kunna ta fast honom om en vecka. — Det vet jag inte, sade doktor n som rökte helt lugnt, och hans gnagande skritt följde Bliss ut i korridoren. — Och nu skulle Lomond höra vad polisen visste om Kameleonten. Kommissariern öppnade ett konvolut med personalia. — Den där mannens historia är högst egendomlig och kommer att intressera er som antropolog. Först och främst har han aldrig varit i våra händer. Han är en mördare. Såvitt vi veta har han aldrig förtjänat en penny på de mord vi misstänka honom för. Vi veta nästan säkert att han under kriget var officer vid flygkåren — ensam med bara en vän en yngling som sedan blev arkebuserad med anledning av en illa grundad beskyllning för feighet, som hans överste, Chaffers-Hisman, riktade mot honom. — Tre månader efter krigets slut blev Chaffers-Wi-man mördad. Vi misstänka, ja vi äro säkra på, att mördaren var Kameleonten, som hade försvunn